
COUR DE CASSATION
4 NOVEMBRE 2010

OBLIGATION (QUASI)-DÉLICTUELLE**Responsabilité directe – Faute***Aff.: n° C.09.0214.F*

Dans un arrêt du 4 novembre 2010, la Cour de cassation a rappelé qu'au sens des articles 1382 et 1383 du Code civil, tout manquement au devoir général de prudence constitue une faute, sans qu'il soit requis que la partie demandant réparation ait été protégée par la norme méconnue. La cour d'appel de Mons avait rejeté la demande en réparation d'un locataire contre les anciens locataires qui fautivement continuaient à occuper les lieux et l'empêchaient ainsi de jouir du bien. En rejetant la demande en dommages-intérêts au motif que les anciens locataires n'avaient pas commis un manquement au devoir général de prudence 'à l'égard' du nouveau locataire, la cour d'appel a méconnu les articles 1382 et 1383 du Code civil.

HOF VAN BEROEP GENT 11 JUNI 2010

BIJZONDERE OVEREENKOMSTEN**Aanneming – Prijs***Zaak: nr. 2009/AR/475*

Het hof van beroep van Gent oordeelde in een arrest van 11 juni 2010 dat een aannemingsovereenkomst geldig tot stand kan komen zonder dat de prijs op het ogenblik van

de wilsovereenstemming vastligt. Deze prijsbepaling kan ook na de uitvoering van de opdracht gebeuren door partijbeslissing, binnen bepaalde grenzen en criteria. Het hof onderzocht het referentiekader en de criteria om na te gaan of bij de bepaling van de prijs door de aannemer te veel werd aangerekend of niet, en stelde een deskundige aan voor advies.

COUR D'APPEL DE BRUXELLES
22 OCTOBRE 2010

CONTRATS SPÉCIAUX**Effets des conventions à l'égard des tiers – Principe – Cession de créances***Aff.: n° 2007/AR/904*

La cour d'appel de Bruxelles a jugé dans un arrêt du 22 octobre 2010 que lorsque s'opère la cession d'une créance découlant d'un contrat, ce n'est pas l'entière du contrat qui est transféré. Par conséquent la cession d'une créance, contenue dans un contrat synallagmatique entre le débiteur cédé et le cédant, ne confère pas au cessionnaire le droit de demander la résolution judiciaire de ce contrat ou d'appliquer la clause résolutoire expresse contenue dans le contrat. La cour rappelle que la résolution du contrat est une sanction qui trouve son fondement dans l'interdépendance des obligations réciproques du contrat synallagmatique. Or il n'existe pas de relation synallagmatique entre le cessionnaire de la créance et le débiteur cédé.

Olivier Vanden Berghe
Liedekerke Wolters Waelbroeck Kirkpatrick

3. VENNOOTSCHAPSRECHT/DROIT DES SOCIÉTÉS**Wetgeving/Législation****VENNOOTSCHAPPEN****Herstructurering – Fusie**

Koninklijk besluit van 10 september 2010 tot wijziging van het KB/W.Venn. houdende vaststelling van de wijze waarop het buitenlandse register in kennis wordt gesteld van de van kracht geworden grensoverschrijdende fusie (BS 18 oktober 2010)

Op het einde van een grensoverschrijdende fusie, waarbij de Belgische vennootschap de overnemende vennootschap is, dient het buitenlandse handelsregister op de hoogte te worden gesteld van de van kracht geworden grensoverschrijdende fusie. Vaak zal het buitenlandse handelsregister immers weigeren om de inschrijving van de overgenomen vennootschap te schrappen zonder zulke officiële kennisgeving.

Artikel 772/14, 3de alinea W.Venn. machtigt de Koning om de wijze te bepalen waarop die kennisgeving moet gebeuren te bepalen. Dit werd nu geregeld door het KB van 10 september 2010. Alhoewel de griffie van de rechtbank van koophandel in de praktijk al kon worden

overhaald om een officiële kennisgeving te sturen naar een buitenlands handelsregister, wordt nu ook wettelijk vastgelegd dat de griffie van de bevoegde rechtbank van koophandel het buitenlandse handelsregister op de hoogte brengt. Zij krijgt hiervoor een standaardformulier ter beschikking. Bij elektronische neerlegging gebeurt de kennisgeving rechtstreeks door de instrumenterende Belgische notaris.

David Haex
Advocaat Linklaters LLP

Rechtspraak/Jurisprudence

HOF VAN BEROEP GENT 28 JUNI 2010

VENNOOTSCHAPPEN

Besloten vennootschap met beperkte aansprakelijkheid – Kapitaal

Zaak: nr. 2009/AR/1858

Een verhuurder had tegen haar huurder, een vennootschap waarvan het maatschappelijk kapitaal was gezakt tot onder 6.200 EUR, een vordering tot ontbinding ingesteld op basis van artikel 333 W.Venn. Partijen stonden voor een vernieuwing van hun handelshuur. De verhuurder vreesde dat de huurder – gelet op haar precaire financiële situatie – geen stabiele handelspartner zou zijn die haar huurverbindenissen voor een nieuwe termijn van negen jaar correct zou kunnen nakomen. Op het ogenblik dat de verhuurder de vordering tot ontbinding instelde waren er echter geen achterstallige huurgelden verschuldigd door de huurder. De vraag stelde zich dan ook of de verhuurder het vereiste belang had bij het instellen van vordering tot ontbinding.

Het hof van beroep stelt dat het niet vereist is dat het belang uitsluitend daadwerkelijk te behartigen moet zijn via een procedure op basis van artikel 333 W.Venn. Ook voor een schuldeiser, een aandeelhouder of een concurrent bestaan andere mogelijkheden, wat niet belet dat zij als ‘belanghebbenden’ worden erkend in een procedure op basis van artikel 333 W.Venn. Het hof is van oordeel dat een partij die binnen het kader van een contractuele relatie op redelijke gronden vreest om te moeten verder handelen met een medecontractant die een vermogenstoestand heeft die volgens de jaarrekening laat vrezen dat hij zijn verbintenissen niet zal kunnen naleven, een ‘belanghebbende’ is in de zin van artikel 333 W.Venn.

HOF VAN BEROEP BRUSSEL 15 JANUARI 2010

VENNOOTSCHAPPEN

Bepalingen gemeen aan alle vennootschappen – Algemeen

Zaak: nr. 2010/06

Een verkoper van de aandelen van een aantal vastgoedvennootschappen had verkregen dat twee van de verkochte Belgische vennootschappen zich hoofdelijk en ondeelbaar borg stelden voor de verplichtingen van de koper onder de verkoopovereenkomst. De koper – een Luxemburgse vennootschap – beschikte zelf niet over de financiële middelen om de koopsom te betalen en had daarom een bankfinanciering bekomen. Deze financiering werd na enkele maanden verhoogd om de koper toe te laten een contractueel verschuldigd prijssupplement te betalen aan de verkoper. Op dat ogenblik was al duidelijk dat de koper in financiële moeilijkheden zat. Mede daarom had de bank van de bijkomende kredietverlening gebruik gemaakt om de twee voormelde verkochte Belgische vennootschappen als medeschuldenaars van de koper te betrekken onder de bankfinanciering. Een van de verkochte vennootschappen verstreekte ook een hypotheek ten gunste van de bank. De koper slaagde er maar in om slechts een deel van de koopprijs te betalen. De twee Belgische vennootschappen die zekerheden hadden verstrekst, konden hun aangegane verbintenissen ten aanzien van de koper en de bank niet nakomen en werden failliet verklaard.

Het hof van beroep gaat enigszins verrassend niet verder in op de problematiek van financiële steunverlening (art. 629 W.Venn.) door de twee Belgische dochtervennootschappen aan de koper (hun nieuwe moedervennootschap). In plaats daarvan verkiest het hof om de verhouding tussen het vennootschapsbelang en het groepsbelang in de context van vennootschappen in financiële moeilijkheden scherp te stellen. Over de zekerheden die de Belgische dochtervennootschappen aan de bank hadden verstrekst, stelt het hof dat een bankier die een krediet verstrekst aan een onderneming in moeilijkheden uiterst voorzichtig moet zijn in geval van zekerheidstelling door een dochtervennootschap van de kredietnemer. De bankier dient in het bijzonder na te gaan of de engagementen aangegaan door de dochtervennootschap in diens belang zijn. In casu was de koper een lege doos die enkel diende om de aankoop van de vastgoedvennootschappen te verichten. Het hof oordeelt dan ook dat een bankier een fout begaat door, zelfs op onrechtstreekse wijze, de middelen van een dochtervennootschap als zekerheid te aanvaar-